

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีการปกครองระบอบประชาธิปไตย โดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข และอยู่ในระหว่างการพัฒนาประเทศ โดยมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจทุกแขนง ทั้งทางภาคเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมให้ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว อันเป็นผลทำให้สังคมของไทยเปลี่ยนไปจากแบบเดิมที่เป็นสังคมแบบปิดมาเป็นสังคมแบบเปิด สังคมไทยนั้นเป็นสังคมเกษตรกรรมหรือสังคมประเพณีนิยม มักจะเป็นสังคมปิดและเป็นสังคมที่มีสายสัมพันธ์ทางจิตใจที่มีความอบอุ่น ช่วยเหลือพึ่งพิงกันแบบเครือญาติ ซึ่งสังคมแบบนี้กำลังเปลี่ยนไปเป็นสังคมแบบเปิด เป็นสังคมที่นิยมวัตถุ มากกว่าการให้คุณค่า แก่คุณธรรมทางด้านจิตใจหรือน้ำใจในการจัด การศึกษาเพื่อมุ่งพัฒนาเฉพาะเศรษฐกิจนั้น จะทำให้ขาดคุณลักษณะหรือเสียสมดุลย์ของความเป็นคนอย่างแท้จริง คือเมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงไปเป็นสังคมธุรกิจ สังคมอุตสาหกรรมซึ่งเป็นค่านิยมมากกว่าจิตใจ ผลที่ตามมาคือสังคมที่มีแต่ความยุ่งยากวุ่นวาย (พจน ละเอียดชัย อ่างถึงใน เศษ วิจัย ๒๕๒๓ หน้า ๑-๒)

สังคมไทยในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ในค่านิยม ซึ่งเป็นผลมาจากความก้าวหน้าทางวิทยาการและเทคโนโลยี รวมทั้งการหลั่งไหลเข้ามาของวัฒนธรรมจากภายนอกประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๓๐ หน้า ๒๑) เป็นเหตุให้สังคมไทย ไม่ว่าจะเป็นสังคมชนบทหรือสังคมในเมืองลับสน วุ่นวายด้วยปัญหาวิกฤติ บุคคลผลักดันแต่ในค่านิยม (กีรติ ศรีวิเชียร ๒๕๒๔ หน้า ๓-๕) ส่วนทางด้านวัฒนธรรมไม่ได้เจริญตามหรือเป็นสัดส่วนที่เหมาะสมกับความเจริญของวัตถุ จนอุปสรรคหนึ่งว่าจิตใจหรือจริยธรรมนี้ ถูกมองข้ามไป (ภัทรา นิคมานนท์ ๒๕๑๘ หน้า ๑) ซึ่งจะมองเห็นได้จากเยาวชนหรือประชาชนส่วนใหญ่

ยังประพฤติปฏิบัติผิดเพี้ยนไปจากแนวทางที่ถูกต้องจนบังเกิดความเสียหาย และสร้างทัศนคติที่ไม่ดีต่อวัฒนธรรมไทย เมื่อวัฒนธรรมต่างชาติหลังไหลเข้ามาถึงลงไปยึด และรับเอาวัฒนธรรมต่างชาติเหล่านั้น โดยปราศจากการไตร่ตรองและเลือกสรร เอาที่เหมาะสมกับสภาพชีวิตและสังคมไทย ดังนั้นวัฒนธรรมไทยซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของชาติ จึงนับวันจะเสื่อมสลาย (กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๓๐ หน้า ๒๕)

นับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๔ เป็นต้นมา ประเทศไทยได้ประกาศนโยบายพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมมาแล้ว ๕ ฉบับ ถึงแม้ในแผนฉบับแรก ๆ จะเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจมากกว่าการพัฒนาสังคม แต่ในส่วนของการศึกษาโดยเฉพาะแล้ว ได้รับความสนใจจากรัฐบาลเป็นพิเศษ ทั้งนี้เนื่องจากมีความเชื่อว่า การศึกษาเป็นกระบวนการพัฒนา "คน" หรือพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ให้มีคุณลักษณะเอื้อต่อการพัฒนาประเทศ ซึ่งต้องคำนึงถึงทางร่างกาย สติปัญญาและจิตใจ ควบคู่กันไปเพราะ บุคคลมีความรู้ดี มีสติปัญญาสูงสามารถคิดค้นวิทยาการใหม่ ๆ ที่ทำให้ประเทศเจริญก้าวหน้า แต่ถ้ามบุคคลเหล่านั้นไม่มีความเจริญทางด้านจิตใจ คำนึงถึงแต่ประโยชน์ส่วนตนมากกว่าประโยชน์ส่วนรวม ก็จะทำให้สังคมวุ่นวายไม่มีความสุข เกิดเป็นปัญหาสังคมที่จะต้องหาทางแก้กันไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด (กรมสามัญศึกษา ๒๕๒๕ หน้า ๑) ซึ่ง มนัส รัตนคิดถ ก ฎ ก่อเกิด (๒๕๒๑ หน้า ๑๔) ใ้ชี้ให้เห็นว่า ในการจัดการศึกษาของสถานศึกษาต่าง ๆ นั้นควรจะได้จัดการศึกษาให้เน้นหนักไปในด้านจริยศึกษาเป็นอันดับแรก เพราะถ้าจัดการศึกษาด้านจริยศึกษาได้ผลตามจุดประสงค์แล้ว การศึกษาในด้านอื่น ๆ ก็จะมาตามด้วย และทุกสถาบันมีความสำคัญต่อการปลูกฝังจริยธรรมทั้งสิ้น โดยเฉพาะโรงเรียน ดังนั้นการจัดการศึกษาของไทยจึงต้องให้ความสำคัญกับ "จริยธรรม" มากยิ่งขึ้น และเป็นหน้าที่โดยตรงของโรงเรียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และมีบทบาทที่สำคัญยิ่งต่อการกล่อมเกล่าปลูกฝังและรวมทั้งเสริมสร้างลักษณะนิสัยของเยาวชนในชาติ (เกียรติศักดิ์ อธิยานันท์ ๒๕๒๑ หน้า ๑) โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเยาวชนในวัยเรียน ที่สมควรได้รับการวางพื้นฐานทางจริยธรรมให้เข้มแข็ง เพราะเนื่องจากเด็กเป็นทรัพยากรอันสำคัญยิ่งของประเทศชาติ อนาคตของชาติ

ขึ้นอยู่กับอนาคตของเด็กในปัจจุบัน ถ้าเด็กในปัจจุบันเป็นเด็กที่ฉลาดรู้จักคิดอย่างมีเหตุผล มีศีลธรรม จริยธรรมดี ผู้ใหญ่ในอนาคตก็จะเป็นผู้ใหญ่ที่ฉลาด มีศีลธรรมดี จริยธรรมดีด้วยการเสริมสร้างจริยธรรมควรกระทำตั้งแต่วัยเด็ก เพราะปลูกฝังได้ง่าย เด็กพร้อมที่จะรับรู้ และปฏิบัติตามสิ่งที่เพียเจตได้กล่าวถึงพัฒนาการทางด้านจริยธรรมของมนุษย์ว่า เด็กจะมีพัฒนาการทางด้านสติปัญญาสูงสุดเมื่อมีอายุประมาณ ๔ - ๑๐ ปี ดังนั้นพัฒนาการทางด้านจริยธรรมของเด็กจึงบรรลุขั้นสูงสุดเมื่อมีอายุ ๔ - ๑๐ ปี (ดวงเดือน พันธุมนาวิน ๒๕๒๒ หน้า ๓๔) ซึ่งตรงกับความเห็นของ ฮีรพร อูรรณโม (๒๕๒๖ หน้า ๓) ที่กล่าวว่า "วัยของคนจำเป็นต่อการเสริมสร้างจริยธรรมคือวัยเด็ก โดยเฉพาะวัยก่อนประถมศึกษาและวัยประถมศึกษา วัยนี้อยู่ในระยะเริ่มต้นที่จะเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางสังคมและทางจริยธรรม"

ถ้าจะพิจารณาหลักสูตรใหม่ ปี ๒๕๒๑ แล้ว จะเห็นว่าการประถมศึกษาเป็นความหวังของการสร้างพลเมืองใหม่มีลักษณะเอื้อต่อการพัฒนาประเทศ เพราะเป็นการศึกษาที่รัฐจัดได้กว้างกว่าระดับอื่น และมีแนวการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาชีวิตของประชาชนให้อยู่ดีกินดีมีความสำนึกในความเป็นไทย มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เน้นลักษณะนิสัย ขยัน ซื่อสัตย์ ประหยัด และมีระเบียบวินัย ซึ่งเป็นส่วนที่กล่าวถึงจริยศึกษา และได้กำหนดหัวข้อจริยศึกษาไว้ถึง ๓๐ หัวข้อ เพื่อให้ครูได้ใช้ในการอบรมสั่งสอนนักเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โดยมีจุดมุ่งหมายให้เกิดการเปลี่ยนแปลงค่านิยม เจตคติ และพฤติกรรมในตัวผู้เรียนตามแนวทางอันพึงประสงค์ ซึ่งใ้กระบวนเป็นจุดมุ่งหมายของหลักสูตรประถมศึกษาปี ๒๕๒๑ ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๒๕ หน้า ๕)

๑. มีความเสียสละเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน
๒. มีวินัยในตนเอง มุ่งมั่นในการทำงานให้สำเร็จ
๓. ขยันหมั่นเพียร ซื่อสัตย์ ประหยัด และ อุตุน
๔. รู้จักคิด และวิจารณ์ และตัดสินใจอย่างมีเหตุผล
๕. มีธนิธรรมต่อการวิจารณ์ และความแตกต่างระหว่างบุคคลหรือหมู่เหล่า

๖. มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้จักยกย่องผู้อื่น

๗. รู้จักทำงาน และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ โดยรู้จักเป็นผู้ให้ ผู้รับ ผู้นำ และผู้ตามที่ดี

ด้วยเหตุผลนี้ การประถมศึกษาจึงได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบทางจริยธรรมของ
ประชากรมากยิ่งขึ้น สิ่งที่ยากในการอบรมสั่งสอนจริยศึกษาคือ การไม่สามารถที่จะรับเนื้อหา
ได้โดยตรงจากแหล่งที่มาใดทันที ไม่เหมือนคณิตศาสตร์ หรือวิทยาศาสตร์ซึ่งเราเริ่มจากการ
ที่เด็กไม่รู้เรื่องนั้นมาก่อน แล้วเราให้เรียนจากเนื้อหาได้ แต่ทางด้านจริยธรรมนั้นมีบางส่วน
ที่มีการปลูกฝังใหม่ และมีหลายส่วนที่เป็นการซ่อม หรือรื้อถอนของเก่าเพื่อใส่ของใหม่เข้าไป
แทนเพราะคุณธรรมต่าง ๆ นั้นเป็นของที่ได้ปลูกฝังหรือลงรากฐานมาแล้ว ฉะนั้นการอบรม
สั่งสอนจริยธรรมจึงเป็นสิ่งที่ยากแก่การดำเนินการ จะพึงความรู้จากต่างประเทศทั้งหมด
เหมือนวิชาอื่นมิได้ จะต้องมีการค้นพบธรรมชาติของเด็กไทย เพื่อจะได้รักษาลักษณะที่ดี
เอาไว้เสริมแต่งให้มั่นคง และรื้อถอนสิ่งที่ไม่ดีออก เพื่อปลูกฝังสิ่งที่ดีเข้าไปแทน เมื่อรู้
ธรรมชาติของเด็ก โดยเฉพาะธรรมชาติของการพัฒนาทางจิตใจ ไม่ว่าจะมีความร่ำคาครุอาจารย์
หรือพระสงฆ์ ย่อมจะปลูกฝังและส่งเสริมจริยธรรมให้แก่เด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะ
จะช่วยเป็นแนวทางให้รู้จักเลือกวิธีการอบรมสั่งสอน เลือกเนื้อหาที่จะสอนหรือจัดกิจกรรม
ที่เหมาะสมกับจริยธรรม ระดับสติปัญญา และลักษณะทางอารมณ์ของผู้รับการอบรม (ดวงเดือน
พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์ปัจฉิม ๒๕๒๑ หน้า ๒-๑๔)

เนื่องจาก นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ เป็นวัยที่กำลังไปหาความรู้ในทุก ๆ
ด้าน สมควรได้รับการเอาใจใส่และปลูกฝังจริยธรรมอันพึงประสงค์ ดังนั้นการที่ทราบถึง
จริยธรรมในแต่ละด้านของนักเรียนได้นั้น ต้องมีเครื่องมือวัดที่มีคุณภาพสูง เพื่อให้ผลที่ได้
ประกอบกับการเรียนการสอนจริยธรรมในโรงเรียนระดับประถมศึกษา จำเป็นต้องมีการประเมิน
ผลและวัดผลการสอนจริยศึกษาทุกระยะ และนำผลการประเมินผลและวัดผลมาปรับปรุงการจัด
การเรียนการสอนจริยศึกษาในโรงเรียน ให้นักเรียนได้คุณสมบัติสมบูรณ์ ตามจุดมุ่งหมายของ
หลักสูตร และแผนพัฒนาเยาวชน (๑๕ -๒๕ ปี) ยังได้กล่าวถึงปัญหา และสาเหตุในการจัด
การเรียนการสอนด้านจริยธรรมว่า ค่านิยมเชิงจริยธรรมที่ควรส่งเสริมมีอยู่แล้วในวิถีอุปนิสัย

ของหลักสูตร การศึกษาระดับต่าง ๆ แต่มีปัญหาเนื่องจากขาดการปฏิบัติอย่างจริงจัง ตลอดจนวิธีการสอน และวิธีการวัดผลยังไม่เหมาะสม จึงมีนโยบายให้ส่งเสริมและเน้นให้มีการปฏิบัติตามหลักสูตร การศึกษา ด้านจริยธรรมรวมทั้งการวัดผล

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โดยยึดหัวข้อจริยธรรมที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ประถมศึกษา แต่เนื่องจากมีความจำกัดในค่าเวลา ผู้วิจัยจึงสร้างเพียง ๘ ด้าน เพื่อให้ครู บิดา มารดา หรือผู้เกี่ยวข้องได้ใช้ประโยชน์ จากแบบสังเกตพฤติกรรมทางจริยธรรมที่สร้างขึ้น ไปตรวจสอบนักเรียน ว่ามีพฤติกรรมทางจริยธรรมในแต่ละด้านมากน้อยเพียงใด เพื่อจะได้ปลูกฝังให้นักเรียนได้ถูกต้อง อันจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาบุคคล ซึ่งเป็นพื้นฐานในการพัฒนาสังคม และพัฒนาประเทศชาติต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมทางจริยธรรมที่สังเกตได้ในโรงเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ในเขตการศึกษา ๔

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

๑. เพื่อให้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา มีแบบสังเกตพฤติกรรมทางจริยธรรมที่สังเกตได้ในโรงเรียน เพื่อไปใช้ในการวัดและประเมินผลนักเรียน ในระดับประถมศึกษา ว่ามีพฤติกรรมทางจริยธรรมในแต่ละด้าน มากน้อยเพียงใด อันจะเป็นแนวทางในการปลูกฝัง และส่งเสริม ได้ถูกต้อง

๒. เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้สนใจ ได้ศึกษาหรือวิจัยเกี่ยวกับการสร้างและพัฒนาเครื่องมือสำหรับสังเกตพฤติกรรมทางจริยธรรมต่อไป

ข้อตกลงเบื้องต้น

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยถือว่า

๑. แบบสังเกตพฤติกรรมสามารถใช้ประเมินพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนได้ โดยแบ่งระดับของพฤติกรรมทางจริยธรรมของแต่ละข้อออกเป็น ๕ ระดับ คือ เป็นประจำ เกือบเป็นประจำ เคยหลายครั้ง เคยบ้าง ไม่เคย
๒. ผู้ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมทางจริยธรรมที่สังเกตได้ในโรงเรียน สามารถจำแนกพฤติกรรมที่สังเกตเห็น และตอบแบบประเมินตามพฤติกรรมที่สังเกตเห็น

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

๑. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางจริยธรรมในโรงเรียนตามหัวข้อที่กำหนดไว้ในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ ซึ่งมี ๓๐ หัวข้อ และจะเลือกมาศึกษาเฉพาะที่สังเกตเห็นพฤติกรรมได้ในโรงเรียน
๒. ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ปีการศึกษา ๒๕๒๕ ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา เขตการศึกษา ๔

ค่านิยมศัพท์เฉพาะ

เพื่อความเข้าใจที่ตรงกัน ผู้วิจัยขออธิบายศัพท์บางคำที่กล่าวถึงในการวิจัยครั้งนี้ดังต่อไปนี้

๑. จริยธรรม หมายถึง แนวทางของการประพฤติที่ดี ประพฤติชอบต่อตนเอง และผู้อื่นตลอดถึงสังคม อันจะก่อให้เกิดการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

๒. พฤติกรรมทางจริยธรรม หมายถึง ความประพฤติ การกระทำที่ถูกต้องเหมาะสม การกระทำหน้าที่ของตนอย่างสมบูรณ์ เว้นในสิ่งที่ควรเว้น การกระทำที่ควรทำความฉลาด รอบคอบ ภูเหตุภูผลตามกาลเทศะ และบุคคล

๓. แบบสังเกตพฤติกรรมทางจริยธรรมที่สังเกตได้ในโรงเรียน หมายถึง แบบสังเกตที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการสำรวจพฤติกรรมทางจริยธรรม ที่บุคคลแสดงออกมาใน โรงเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒

๔. ความมีระเบียบวินัย หมายถึง การควบคุมตนเองให้ปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ กติกา และขนบธรรมเนียมประเพณีที่สังคมกำหนดขึ้นทั้งในระดับสังคม ครอบครัว หมู่บ้าน ตลอดจนประเทศชาติ เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม

๕. การตรงต่อเวลา หมายถึง การปฏิบัติตามกิจกรรมใดเสร็จลุล่วงตามกำหนดเวลา หรือตรงกับเวลาที่กำหนดไว้ เช่น การมาโรงเรียนทัน หรือทำงานเสร็จตามเวลาที่กำหนดไว้

๖. ความเมตตา หมายถึง ความรักใคร่ปรารถนาที่จะให้ผู้อื่นมีความสุขความเจริญ หรือได้รับความสำเร็จสมปรารถนาในงาน

๗. กรุณา หมายถึง ความสงสารคิดจะช่วยเหลือผู้ประสบทุกข์ให้พ้นทุกข์ เมื่อเห็นผู้ใด ทุกข์ตามประสบทุกข์ หรือมีความเดือดร้อนก็จะพยายามหาทางช่วยเหลือให้บรรเทา

๘. มุทิตา หมายถึง การแสดงความยินดีที่มีจิตใจองใส ประกอบด้วยอาการชื่นชม ยินดีต่อบุคคลที่ได้รับคุณงามความดีเกิน เช่น การได้รับรางวัล ได้รับคำชมเชย

๙. อุเบกขา หมายถึง การรู้จักวางเฉย รู้จักวางตัวให้เป็นกลาง มีความเป็นธรรม ไม่เอนเอียงเข้าข้างใครข้างหนึ่ง ด้วยความรักความซึ้ง หรือผลักดันให้คนที่คนเกลียดใคร่รับโทษ

๑๐. ความกล้าหาญ หมายถึง การไม่กลัว และไม่พรันพรึงต่อศัตรูหรืออุปสรรค อย่างมีเหตุผล กล้าทำในสิ่งที่ถูกต้อง เช่น ท้าผิดแล้วยอมรับผิด กล้าแสดงความคิดเห็น กล้าช่วยเหลือผู้ที่ตกอยู่ในอันตราย

๑๑. ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง ความมั่นใจ แน่ใจในสิ่งที่ตนเองกระทำ หรือได้กระทำไปแล้ว ซึ่งสามารถกระทำได้อย่างถูกต้องและมีเหตุผล เช่น การพูดจาที่ ฉะฉาน ไม่ช่วยอายุ

๑๒. การเสียสละ หมายถึง การให้ การสละสิ่งที่เราควรได้รับหรือมีอยู่ ให้ แก่ผู้อื่น เช่น สละความสุขส่วนตัวบางอย่างให้แก่อื่น การบริจาคโลหิต การบริจาค ดวงตา หรือกระทั่งการยอมสละชีวิตเพื่อความอยู่รอดของบ้านเมือง

๑๓. ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ หมายถึง ความมีน้ำใจโอบอ้อมอารีต่อผู้อื่นด้วยการ ให้ปันทรัพย์สิ่งของ เครื่องใช้ อาหาร ตลอดจนน้ำใจและแรงงาน เพื่อช่วยเหลือผู้อื่น

๑๔. ความซื่อสัตย์ หมายถึง การกระทำที่มีความจริงใจ ไม่คิดทรยศ ไม่คดโกง และไม่หลอกลวง ประพฤติปฏิบัติอย่างตรงไปตรงมา ทั้งกาย วาจา ใจ ต่อตนเอง และผู้อื่น

๑๕. ความสุจริต หมายถึง การประพฤติดี ประพฤติชอบ ในทุก ๆ ด้าน ทั้ง ในด้านกาย วาจา และใจ

๑๖. ความรับผิดชอบ หมายถึง การปฏิบัติหน้าที่การงานให้สำเร็จบรรลุผลตาม ความมุ่งหมาย ยอมรับผลของการกระทำทั้งทางดีและไม่ดีในงานที่ได้กระทำไปแล้ว

๑๗. ความขยันหมั่นเพียร หมายถึง ความพยายามอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ได้ ความสำเร็จในงานที่ทำ และทำด้วยความระมัดระวัง เอาใจใส่และอุทิศตน